

Ben je zo leeg als de Samaritaanse vrouw?

Tussen Judea en Galilea bevond zich in de tijd van Jezus Christus de landstreek Samaria. Omdat de Israëlieten in die streek zich vermengden met heidense volkeren, veranderden ook hun gebruiken en tradities. Hun aanbeddingsplaats was niet langer Jeruzalem maar de berg Gerizim. Daar vereerden ze naast God ook andere goden.

Zij erkenden enkel de boeken van Mozes als gezaghebbend. Daardoor waren ze in de ogen van de Israëlieten onrein en gingen ze ook niet met hen om. Die haat tussen Joden en Samaritanen ging heel ver. Ik las bv.: *‘Wanneer we over dit schijnbaar alledaagse verzoek nadenken, moeten we in de gaten houden dat Joden nooit aten of drinken uit een voorwerp dat door Samaritanen gebruikt was. Rabbi Eliëzer leerde: ‘Hij die het brood van Samaritanen eet, is als degene die het vlees van varkens eet.’*

Omweg

Terwijl de kortste weg van Judea naar Galilea door Samaria was, vertikten de meeste Joden om door deze landstreek te trekken en maakten dus een grote

omweg. Alleen al om niet met de Samaritanen in contact te komen. Stel je voor!

Maar dit was niet zo met Jezus. In het evangelie van Johannes (hoofdstuk 4) staat dat Hij **MOEST** door Samaria gaan. En zijn doel was heel duidelijk: hij wilde een gesprek aangaan met een Samaritaanse vrouw. Deze vrouw was net water aan het putten op het 6de uur van de Joodse tijdrekening. Of m.a.w. 's middag, op het heetst van de dag. Er waren dan ook geen andere waterputters op dat tijdstip van de dag. Meteen een signaal dat de vrouw niet bepaald op handen werd gedragen en best alleen water ging putten.

Jezus was vermoeid en ging bij de bron van Jakob zitten, terwijl de leerlingen op zoek gingen

naar voedsel in de stad Sichar. Hij doorbrak de stilte door aan de Samaritaanse vrouw te drinken te vragen. De reactie van de vrouw was begrijpelijk: *‘Hoe kunt u, als Jood, van mij, een Samaritaanse vrouw, te drinken vragen?’* Water, opgehaald door een onreine Jood, moest ook wel onrein zijn...

Onbegrip

Zijn reactie was voor de vrouw nog onbegrijpelijker: als ze zou geweten hebben wie Hij was, zou ze omgekeerd aan Hem water gevraagd hebben. En Hij zou **LEVEND** water gegeven hebben. Levend water? Het onbegrip van de vrouw werd alleen maar groter. *‘Hoe kan jij nu aan dat levend water geraken? De put is zo diep en je hebt geen emmer.’* En alsof

het nog niet genoeg is, doet Jezus er nog een schep bij: *'Als je van dit levend water drinkt, heb je nooit meer dorst tot in eeuwigheid.'* En: *'Het water dat Ik hem geef, zal worden tot een fontein van water, dat springt ten eeuwigen leven.'*

Ha, maar zo'n water wilde die vrouw wel. Want dan hoefde ze niet meer op het heetst van de dag te gaan putten. Maar Jezus had het natuurlijk over de geestelijke dorst van die vrouw. Alleen besepte ze het nog niet tot hij begon over haar relaties. Ze had al vijf mannen gehad en die ze nu had, was niet eens haar man. Jezus legde gewoon haar probleem bloot: ze had een geestelijke dorst die ze maar met niets kon lessen. En de Heer maakte duidelijk dat Hij de enige was die de leegte kon vullen. Op zo'n manier dat je er niet meer over kunt zwijgen. De vrouw begreep uiteindelijk waarover het ging. En ondanks dat ze door haar omgeving met de nek werd aangekeken, kwamen veel Samaritanen tot geloof door de verandering in haar leven.

Hij **MOEST** door Samaria. Dat was duidelijk.

Als ik dit verhaal lees, doet me dit telkens denken aan die leegte waarmee ik zat, zo'n 42 jaar geleden. Ik zat niet in een gelijkaardige situatie als deze Samaritaanse vrouw. Nee, helemaal niet. Op dat ogenblik

liep ik stage in een voorziening voor mensen met o.a. een zware verstandelijke beperking. Die stage liep zo goed dat ik daar na mijn studies meteen zou mogen beginnen als groepschef over 4 leefgroepen en zo'n 40-tal personeelsleden. Ook op relatief vlak kon het niet stuk. Ik had een wondermooie en leuke vriendin (waarmee ik ondertussen al meer dan 40 jaar gehuwd ben).

Bodemloos vat

En toch miste ik iets, voelde ik die leegte. Mijn leven was precies een bodemloos vat dat ik maar niet gevuld kreeg. Tot een medestudent me wees op die leegte en vertelde hoe ik ze kon vullen. Ik miste een relatie met de Schepper. Het was zoals Blaise Pascal zei: *'De mens wordt met een leegte geboren en enkel God kan die vullen.'* Toen ik me bewust werd van de bodemloosheid van mijn levensvat, heb ik me verdiept in hetgeen Jezus Christus zegt. Net zoals die vrouw het heeft ervaren. Namelijk dat het vat niet langer bodemloos was, waardoor het zelfs overstroomde naar anderen toe, mocht ik hetzelfde ervaren.

In de gevangenis, waar ik als vrijwillige aalmoezenier geregeld bezoeken afleg, krijg ik wel eens de vraag: *'Doe je dit om je hemel te verdienen?'* En mijn antwoord is dan telkens: *'Nee, ik kom juist naar*

**Jezus zou
LEVEND water
geven.
Levend water?
Het onbegrip
van de vrouw
werd alleen
maar groter.**

jullie toe omdat ik al zeker ben van de hemel. Niet omdat ik die zou kunnen verdienen, maar ook jij kan gewoon de toegang krijgen door Jezus Christus. Een totaal nieuw en gevuld leven.'

In het Bijbelboek Johannes hoofdstuk 3 vers 16 staat:

"Want God had de wereld zo lief dat Hij zijn enige Zoon heeft gegeven, opdat iedereen die in Hem gelooft niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft."

Yvan Thomas

